Et se ma, kuhho need kartuhwled said mahha pandud, ilma sönnikuta olli, sepärrast laskksin minna igga augo sisse, kuhho üks kartuhwel piddi pandud sama, paar peotäit männa okkid panna, ja kui kartuhwel olli sisse pandud, muld peält kinni aiada. Nåddala kahhe pärrast, någgin minna omma süddame römuks, et minno kartuhwled keik ommad kassud mullast wälja aiasid ja mitte ühte ainustki ei jänud kaddumaks. Nemmad kassusid wågga joudsaste ja uhkeste, nenda et nende warred öige pitkaks said, ja keige sui kui kanneped ülle aia paistsid egga mitte mahha ei langend. Keige nende kassu aia, seisid nemmad ikka haljad ja täis öisi. Sui said nemmad ka nendasammoti, kui teisedki kartuhwled, mullutud. —

Süggise, pärrast Mihkle päwa, kui jubba warred peält ärra kuiwasid, laskksin neid ülles wötta, ja leidsin iggast pessast, minno sureks süddame römuks, kakskümmend nelli kunni kakskümmend kuus illust, suurt ja terwet kartuhwelt. Süies leidsin neid wågga head ja tahhedad, nenda, et parremaid koggoniste ennam ei woinud sowida. —

Kui wågga sowimisse wäärt olleks se, et ka meie armas ma-rahwas, selle katsutud wisi järrele, katsuks ommale parremaid kartuhwlid murretseda, et nende tö ja waew rohkeminne saaks tassutud; ja kui se katse hästi korda läinud, siis pallub kalendre wäljaandja ennesele sedda teåda anda, et ta sedda julgeminne ka eddespiddi muid sesuggusid tarwilissi ma tö asjo julgeks teåda anda.

Könne jätkud.

Tark rö.

Mees ostis wärske kalla, hoidis pead-piddi käes. Wallato laps pistis noölaga teiste wahhelt mehhe kätte. Mees watab, kalla su pärrani, — wiskab parts, wasto maad, kärts, jallaga peäle, katsu weel hammustada.